

грабнахъ и взехъ да духамъ на лапитъ ѝ, като я гладѣхъ по главата. Хленчъ замѣни писъка. Притисната до мене, Джеки ми се заоплаква отъ печката, загдето е била тъй лоша къмъ нея. По очичкитъ ѝ течаха сълзи, и въ тоя мигъ никой не би могълъ да направи разлика между нея и едно дете. Като на дете почнахъ да ѝ приказвамъ и азъ.

— Джеки, защо направи така? Джеки, защо си толкова глупава? Не виждашъ ли, че ние се грѣемъ отъ далечъ и се пазимъ да не допремъ ржце о печката?

Джеки ме гледа презъ сълзи, поглъща всѣка моя дума, мърда си въ отговоръ устничкитъ и ломоти нѣщо. Долнята се бѣше спуснала удѣлжена, а по горнята лъщѣше влагата на тѣпото ѝ носленце. Азъ извадихъ кърпа и я очистихъ, като все още продължавахъ да духамъ лапичкитъ ѝ.

— Много ли те заболѣ, Джеки, много ли? Чакай да я науча азъ тая печка.

Станахъ, взехъ дилафа и почнахъ да удрямъ печката. Джеки се притисна още повече до мене, но, като се увѣри, че нѣмамъ намѣрение да я приближа до печката, почна да гледа, какъ бия. По очитъ ѝ свѣтна и се показа по-раншната усмивка. Това стигаше, за да я сложа отново на пода около насъ. Джеки не се противи. Нали вече е наказанъ виновникътъ на нейнитъ страдания? Тя дори се осмѣли и се изправи пакъ при печката, като питаше съ очи ту нея, ту мене. Отблъсквахъ я болкитъ, а я привличаше топлината. До кжде може да се приближи? А хубаво е да се стои на топло.

— Джеки, стига до тамъ.

Джеки кимна съ глава! Искаше да ми каже, че нѣма намѣрение да отива по-нататъкъ. И, наистина, презъ цѣлия день тя се навъртваше около печката, дирѣше си на топло занимания и не се опари вече. Въ себе си азъ се радвахъ, че ме остави малко свободенъ. Но напраздно била радостта ми. Сега азъ трѣбваше да проплача вмѣсто Джеки. Когато отидохъ до нея, какво да видя? Дъскитъ въ голѣмъ кржгъ бѣха изровени. Съ малкитъ си тънки прѣстчета, които завършвахъ съ хубави черни ноктенца, тя бѣше изчоплила всичкия маджунъ отъ междинитъ на пода. Подътъ приличаше на развалина.

— Джеки, какво си направила! — соннато извикахъ азъ.

Но Джеки, вмѣсто да ми отговори, пхна въ друга междина на дъскитъ прѣстенцето си и, догдето да я дръпна, извади цѣла прчка втвърденъ маджунъ и ми го подаде.

— Благодаря ти за вниманието, Джеки, но съ такива подарци нѣма да отидемъ далечъ.

Джеки ми посочи самодоволно ржчикитъ си. Да видя, какво могатъ да направятъ тѣ, когато не ги боли. И азъ, наистина, се убедихъ, че сж здрави, че вече не ги боли. Само че мене ме заболѣ. И то много ме заболѣ — нѣмаше и шестъ месеца, откакто бѣхме боядисали пода.

Снѣжко-Бѣлодрешко